

Arrest

nr. 236 797 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BODSON
Rue Fabry 13
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij op 16 februari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat F. BODSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2020 maakt verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf.

Op 15 februari 2020 wordt verzoeker gehoord door een inspecteur van de politiezone Gent.

Op 16 februari 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 16 februari 2020 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 15.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer :

Naam : B. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1987

geboorteplaats : Albanië

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 16.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

Op 29 februari 2020 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Tirana (Albanië).

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MOYEN pris de la violation des articles 1 §2, 7, 62, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après « la loi »), de l'article 1bis de l'A.R. du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs de l'erreur manifeste d'appréciation.

L'article 74/11 §1er de la loi sur lequel repose la décision attaquée stipule notamment que :

« § 1er La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée ».

Cela implique que l'interdiction d'entrée est obligatoirement l'accessoire d'une décision d'éloignement. Elle n'a aucune autonomie et ne peut exister que parce qu'elle assortie une telle décision.

En conséquence, l'illégalité de la décision d'éloignement implique automatiquement l'illégalité de l'interdiction d'entrée (en ce sens, voir notamment, J-Y. Carlier et S. Sarolea, « Droit des étrangers », Larder 2016, p. 208).

Les articles 2 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent à la partie adverse de motiver ses décisions administratives ; cette motivation doit être adéquate à savoir claire et précise et toucher à la justification même de ses décisions ¹ ; elle doit être exacte.

« L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'administration implique l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, et de répondre, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels présentés par l'intéressé. et que tout acte administratif repose sur des motifs exacts, pertinents et admissibles. La décision doit donc faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre à l'intéressé de connaître les justifications de la mesure prise et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle » (Conseil du Contentieux des Etrangers, 29 mai 2008, n° 12039); «Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs ».

Première branche

En ce que :

La partie adverse indique que l'ordre de quitter le territoire, dont la décision attaquée est l'accessoire, est fondée sur l'article 7 al 1, 1° de la loi en ce que le requérant demeurerait sur le territoire sans être porteur des documents requis par l'article 2 de la loi.

Alors que :

1.

L'article 1 bis de l'A.R. du 08.10.1981 stipule que : « L'étranger possédant la nationalité d'un des pays énumérés à l'annexe I du règlement (CE) n° 539/2001³ du Conseil du 15 mars 2001 fixant la liste des pays tiers dont les ressortissants sont soumis à l'obligation de visa pour franchir les frontières extérieures des Etats membres et la liste de ceux dont les ressortissants sont exemptés de cette obligation est autorisé, sur présentation des documents prévus à l'article 2, de la loi à l'exception du visa ou de l'autorisation en tenant lieu, à entrer sur le territoire du Royaume pour un séjour d'une durée n'excédant pas 90 jours sur toute période de 180 jours ».

L'annexe II du Règlement (UE) 2018/1806 fixant la liste des pays tiers dont les ressortissants sont soumis à l'obligation de visa pour franchir les frontières extérieures des États membres et la liste de

ceux dont les ressortissants sont exemptés de cette obligation précise que les ressortissants albanais ne sont pas soumis à l'obligation de visa.

Le requérant, dont la nationalité n'a jamais été remise en cause que ce soit dans les décisions ou par la suite comme il est éloigné vers l'Albanie, n'avait donc pas besoin de visa pour entrer sur le territoire et y séjourner pour une durée inférieure à 6 mois.

2.

L'article 2 de la loi auquel fait référence l'article 7 al 1, 1° vise uniquement que le passeport revêtu d'un visa mais pas un passeport seul contrairement à ce qu'indique la décision attaquée.

En outre et quand bien même faudrait-il comprendre que le passeport serait un document visé par l'article 2 al. 1, 1° de la loi, l'article 12 de l'AR. 08.10.1981 précise que l'étranger non soumis à l'obligation de visa qui n'est pas en possession de son passeport peut être exceptionnellement autorisé à entrer sur le territoire.

La seule constatation que le requérant n'était pas en possession d'un passeport ne suffisait donc pas à considérer que le requérant n'était pas en possession des documents requis pour entrer sur le territoire puisque l'entrée sur le territoire peut être autorisée sans passeport.

A tout le moins, la décision attaquée devait expliquer pourquoi la partie adverse estimait que le requérant ne pouvait se prévaloir de l'exception prévue à l'article 12 de l'A.R.

Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire viole l'article 7 all, 1° de la loi et l'obligation de motivation formelle (le requérant ne peut comprendre pourquoi il est considéré comme étant en séjour illégal alors qu'il pouvait bénéficier d'une exception quand bien même n'était-il plus en possession de son passeport). Il est par conséquent illégal de sorte que l'interdiction d'entrée qui en est l'annexe doit être annulée.

Deuxième branche

En ce que :

Tant l'ordre de quitter le territoire qui ne laisse aucun délai au requérant pour quitter le territoire, que l'interdiction d'entrée qui repose sur l'article 74/11 §1, al. 2 1° prévoyant l'absence de délai pour quitter le territoire, sont motivés par un risque de fuite en raison, d'une part, de l'absence de procédure pour régulariser le séjour du requérant (article 1 §2, 1° de la loi) et, d'autre part, le refus du requérant de collaborer avec les autorités vu son absence de démarche auprès de l'administration communale en application de l'article 5 de la loi (article 1 §2, 2° de la loi).

Alors que :

1.

Le requérant n'avait pas à introduire de procédure pour régulariser son séjour puisqu'il était dispensé de visa et autorisé à rester sur le territoire belge pour une durée inférieure à 3 mois.

Il n'est pas entré illégalement et n'a pas séjourné illégalement sur le territoire. Il convient en effet de ne pas confondre l'instrumentum du droit au séjour proprement dit qui est reconnu aux ressortissants albanais de rester trois mois sur le territoire.

A tout le moins, la partie adverse ne démontre pas un séjour illégal.

Par conséquent, les conditions de l'article 1 §2, 1° de la loi ne sont pas rencontrées.

2.

Le refus d'un ressortissant étranger de collaborer avec les autorités au sens de l'article 1 §2 3° de la loi implique un acte conscient et volontaire dans son chef.

En l'espèce, le requérant ignorait tout simplement que s'il logeait chez son frère durant son séjour et non à l'hôtel, il devait se rendre à l'administration communale pour signaler sa présence conformément au prescrit de l'article 5 de la loi.

Il convient de rappeler encore une fois que le requérant est dispensé de visa pour accéder au territoire.

Il n'a donc pas reçu la moindre information des autorités diplomatiques ou consulaires pour l'informer de cette obligation posée par l'article 5 de la loi.

Il ne peut donc être déduit de cette absence de signalisation aux autorités communales un quelconque refus de collaborer au sens de l'article 12§2,3° de la loi.

3.

Dès lors, la partie adverse ne démontre pas légalement un risque de fuite justifiant l'absence de délai pour quitter le territoire.

La partie adverse viole l'article 1 §2 de la loi (absence des conditions d'un risque de fuite), l'article 74/14 §3 de la loi (les conditions d'une absence de délai pour quitter le territoire en raison d'un risque de fuite ne sont pas remplies), l'article 74/11 (à défaut d'absence de délai pour quitter le territoire, les conditions pour délivrer une interdiction d'entrée ne sont pas remplies), l'obligation de motivation formelle (motivation erronée en fait et en droit).

Tant l'ordre de quitter le territoire dont la décision attaquée est l'annexe, que l'interdiction d'entrée sont nuis ; l'interdiction d'entrée doit donc être annulée.

Troisième branche

En ce que :

La partie adverse estime qu'une interdiction d'entrée de deux ans est proportionnelle aux motifs que le requérant n'a pas hésité à se maintenir sur le territoire en séjour illégal, n'a pas d'enfant en Belgique et n'a pas de problème de santé, et la nécessité de contrôler l'immigration.

Alors que :

1.

L'article 74/11 § 1 précise que « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances de chaque cas » et qu'elle est « de maximum trois ans ».

La partie adverse dispose donc d'un large pouvoir discrétionnaire qui implique une motivation détaillée (C.E. 21.12.2001, n°102.285; Cass., 15.02.1999, Bull. cass. 1999, p. 205 ;P. LEW ALLE, « Contentieux administratif », 3eme édition, Lardet 2008, p. 188).

Tel est le cas en l'espèce puisque la partie adverse peut ne pas délivrer d'interdiction d'entrée jusqu'à délivrer une interdiction de 3 ans.

2.

En l'espèce, la partie adverse ne tient pas compte dans son examen de proportionnalité de circonstances propres au requérant:

- Comme déjà indiqué ci-dessus, le requérant ne s'est pas maintenu illégalement sur le territoire. Il avait un droit de séjour de maximum trois mois.

- Le frère du requérant se trouve légalement en Belgique et que le requérant visite régulièrement. Le requérant a signalé cet élément lorsqu'il a été entendu mais, manifestement, il n'en a pas été tenu compte. Or, ce n'est pas parce que cette relation avec son frère ne tomberait pas dans le champ de protection de l'article 8 CEDH qu'il ne faudrait pas en tenir compte. Au contraire, l'article 74/11 précise bien qu'il doit être tenu compte de TOUTES les circonstances.

- Le requérant étant albanais, il bénéficie d'un droit de séjour de maximum trois mois. Il n'y a donc pas de problème de contrôle de l'immigration dans le futur. En réalité et contrairement à d'autres situation, la partie adverse prive ni plus ni moins le requérant d'un droit acquis d'accéder et de séjourner sur le territoire. La partie n'en a pas non plus tenu compte.

En réalité, la partie adverse fonde la durée sur une motivation stéréotypée applicable de manière générale à n'importe quel ressortissant étranger sans tenir compte des circonstances propres au requérant et notamment celles rappelées ci-dessus.

Par conséquent, la partie adverse viole l'article 74/11 de la loi (ne tient pas compte de toutes les circonstances), son obligation de motivation formelle (absence de prise en compte de toutes les circonstances ; motivation non détaillée alors que la partie adverse dispose d'un large pouvoir discrétionnaire ; motivation stéréotypée) et commet une erreur manifeste en fixant à deux ans l'interdiction d'entrée."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 1, §2, 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;

- art. 1bis van het Vreemdelingenbesluit;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht besloten heeft dat er aan verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend, om de reden dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Inderdaad moet worden vastgesteld dat aan de verzoekende partij op 15.02.2020 een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zodat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in toepassing artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloot tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verweerder merkt op dat er in hoofde van de gemachtigde van Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie, in onderhavig geval inderdaad allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markerings toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat zij als onderdaan van Albanië geen visum nodig had om het grondgebied te betreden en om er te verblijven gedurende 6 maanden. De vaststelling dat zij niet in het bezit was van een paspoort zou niet volstaan om te besluiten dat zij niet in het bezit was van de bij art. 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verweerder merkt vooreerst op dat de kritiek van verzoekende partij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), en niet tegen de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder in wat hierna volgt nog zal ingaan op de concrete kritiek van verzoekende partij.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij uitdrukkelijk in haar verzoekschrift erkent dat zij op het ogenblik dat zij door de PZ Gent werd aangetroffen niet in het bezit was van een geldig paspoort. Verzoekende partij is evenwel verkeerdelijk de mening toegedaan dat zij als Albanese onderdane op het grondgebied zou kunnen verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig (biometrisch) paspoort.

Verweerder wijst ter zake op art. 5.1 van de overeenkomst ter uitvoering van het schengenakkoord dat luidt als volgt:

"Aan een vreemdeling die aan onderstaande voorwaarden voldoet, kan toegang worden verleend tot het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden: a) in het bezit zijn van een geldig grensoverschrijdingsdocument of van de geldige grensoverschrijdingsdocumenten, aangewezen door het Uitvoerend Comité; b) indien vereist, in het bezit zijn van een geldig visum; c) het, zo nodig, overleggen van documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden alsmede het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde staat, waar de toelating is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; d) niet ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staan; e) niet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de internationale betrekkingen van één der overeenkomstsluitende partijen."

Uit het voormelde artikel blijkt zeer duidelijk dat verzoekende partij het Belgisch grondgebied enkel mocht betreden indien zij in het bezit was van een geldig paspoort, quod non in casu.

Wars van wat verzoekende partij voorhoudt, volstaat de vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort dus wel degelijk om te besluiten dat zij niet in het bezit was van de bij art. 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een tweede onderdeel uit verzoekende partij kritiek op de vermeldingen dat er sprake is van een risico op onderduiken omdat verzoekende partij nagelaten heeft om haar verblijf te regulariseren en omdat zij niet meegewerkt heeft met de overheden.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat het door de verzoekende partij geviseerde motief betreffende het weerhouden risico op onderduiken in essentie een dragend motief van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft en als dusdanig slechts volledigheidshalve wordt hernomen in de bestreden beslissing.

De kritiek van de verzoekende partij is dus essentieel gericht tegen de motieven van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dat niet de in casu bestreden beslissing betreft.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Minstens moet worden benadrukt dat - in zoverre zou worden geoordeeld dat in de bestreden beslissing ten onrechte melding wordt gemaakt van een risico op onderduiken- de overige motieven van de bestreden beslissing het inreisverbod nog afdoende ondersteunen, zodat de kritiek van de verzoekende partij hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan doen besluiten.

Louter volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing wel degelijk op gedegen wijze wordt overwogen om welke reden een risico op onderduiken weerhouden werd. De gemachtigde van de Minister wijst op het feit dat verzoekende partij geen enkele poging ondernomen heeft om het illegale verblijf te regulariseren en op het feit dat verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door art. 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit terwijl verzoekende partij tijdens het verhoor dd. 15.02.2020 uitdrukkelijk verklaarde dat zij op dat ogenblik reeds 1 maand in België verbleef.

De poging van verzoekende partij om te verwijzen naar haar Albanese nationaliteit teneinde de vaststellingen van de gemachtigde van de Minister te weerleggen, is niet dienstig nu verzoekende partij – in tegenstelling tot wat zij beweert – enkel het grondgebied mocht betreden indien zij in het bezit was van een geldig paspoort, quod non in casu, (zie supra).

Ook de bewering dat zij bij haar broer logeerde, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde van de Minister nu het logement bij haar broer haar er uiteraard niet ontslaat van de verplichting om zich bij de gemeente aan te melden.

In zoverre verzoekende partij kritiek uit op de vermelding dat zij 'geen bewijs leverde dat zij op hotel logeerde', laat verweerder gelden dat het kwestieuze motief niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. de verzoekende partij gewezen beslissing.

Het risico op onderduiken werd immers gesteund op twee andere motieven nl. verzoekende partij heeft geen enkele poging ondernomen om het illegale verblijf te regulariseren en verzoekende partij heeft zich

niet aangemeld bij de gemeente binnen de door art. 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoekende partij trachtte deze motieven te weerleggen, doch zij slaagde hier niet in (zie supra). Er dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van art. 74/14 van de Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Minister geen rekening zou hebben gehouden met een aantal omstandigheden betreffende de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van twee jaar voor het inreisverbod.

In concreto heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de volgende elementen:

- betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben;
- betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben;
- een schending van artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt;
- betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;
- het belang van de immigratiecontrole.

Verweerder laat gelden dat uit de voormelde motieven duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister afdoende motiveerde om welke reden hij een inreisverbod van twee jaar proportioneel acht.

Verzoekende partij meent dat er onterecht geen rekening werd gehouden met het feit dat zij, gelet op haar Albanese nationaliteit, niet illegaal op het grondgebied zou hebben verbleven en de beschermenswaardige relatie met haar broer.

In de mate dat verzoekende partij wederom aanvoert dat zij als Albanese onderdaan gerechtigd was om gedurende drie maanden op het Belgisch grondgebied te verblijven, en er dus onterecht werd vastgesteld dat zij illegaal op het grondgebied verbleef, herhaalt verweerder dat haar Albanese nationaliteit haar niet ontslaat van de vereist om in het bezit te zijn van een geldig paspoort.

Aangezien verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik dat zij door de PZ Gent werd aangetroffen niet in het bezit was van een geldig paspoort, en zelfs tot op heden niet aannemelijk maakt dat zij over een geldig paspoort zou beschikken, dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verbleef. Verweerder verwijst voor zoveel als nodig ook nog naar wel zijn uiteenzetting supra.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de relatie met zijn broer en aanvoert dat er hiervan in de bestreden beslissing onterecht geen melding van werd gemaakt, laat verweerder vooreerst gelden dat artikel 8 EVRM geenszins bepaalt dat expliciet dient te worden gemotiveerd nopens het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven, huis en briefwisseling van de betrokkene. Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Minister diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Verder laat verweerder gelden dat art. 8 EVRM luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van zijn broer in België laat verweerder gelden dat zowel verzoeker als zijn broer volwassen mannen zijn.

Er kan pas sprake zijn van een beschermenswaardige relatie tussen meerderjarige verwanten indien het bewijs wordt geleverd dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie die de normale affectieve banden overstijgt.

Zie ter zake:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Verzoekende partij maakt het bestaan van dergelijke bijzondere afhankelijkheidsrelatie niet aannemelijk. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Minstens moet worden aangenomen dat nauw contact kan worden onderhouden via moderne communicatiekanalen, zulks gedurende een gebeurlijke periode van tijdelijke scheiding.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 16 februari 2020 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker verklaarde "*niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen*", zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet aannemelijk wordt gemaakt. Daarnaast wordt in rekening gebracht dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en wordt gewezen op het belang van immigratiecontrole.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing niet op stereotiepe wijze werd gemotiveerd zoals verzoeker voorhoudt. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

3.3.3. In een eerste onderdeel van het enig middel betwist verzoeker dat hij op het grondgebied verbleef terwijl hij niet in het bezit was van de in artikel 2 vereiste documenten zoals in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, wordt uiteengezet. In een tweede onderdeel van het enig middel betwist verzoeker dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken zou bestaan.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat “(d)e beslissing tot verwijdering van 16.02.2020 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod” en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Tegen deze beslissing tot verwijdering van 16 februari 2020 stelde verzoeker geen beroep tot nietigverklaring in, inmiddels is de beroepstermijn ook verstreken zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker uit kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt. Deze onderdelen van het middel zijn niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

De artikelen 1, § 2, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de verwijderingsmaatregel, die hier niet in het geding is. De schending van deze bepalingen wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Verder is de Raad ook geen artikel 1bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) bekend. In de mate dat verzoeker deze bepaling citeert en hiermee doelt op artikel 1/3 van het Vreemdelingenbesluit kan worden verwezen naar wat hieronder wordt uiteengezet.

3.3.4. In het derde onderdeel van het enig middel benadrukt verzoeker dat overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die impliceert dat zij op gedetailleerde wijze dient te motiveren. Verzoeker benadrukt dat hij op legale wijze in België verbleef en hier drie maanden mocht blijven. Verzoeker werpt vervolgens op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij haar proportionaliteitsonderzoek met zijn omstandigheden. Verzoeker voert aan dat zijn broer op legale wijze in België verblijft en hij zijn broer regelmatig bezoekt. Verzoeker benadrukt dat hij op dit element heeft gewezen toen hij werd gehoord maar het toch niet in rekening werd gebracht. Verzoeker werpt ten slotte nog op dat het niet is omdat hij geen relatie heeft met zijn broer die beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM dat er geen rekening mee moet worden gehouden. Wel integendeel volgens verzoeker, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).

Uit het administratief rapport: illegaal verblijf van 15 februari 2020 blijkt dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een “FLEXactie” waarbij hoofdzakelijk horecagelegenheden worden gecontroleerd. Verzoeker wordt als klant in een café aangetroffen. Verzoeker geeft mee dat hij bij zijn broer verblijft. Verder wordt genoteerd dat verzoeker verklaarde *“(o)p vakantie te zijn in ons land, te verblijven bij zijn broer”*. Op dezelfde dag hoort dezelfde politie-inspecteur die het voornoemde administratief rapport opstelde nogmaals verzoeker en vult hij het *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* in. Verzoeker antwoordt op de vraag of hij een partner en kinderen in België heeft ontkennend. Op de vraag *“Waarom bent u in België?”* antwoordt verzoeker nu *“In het verleden heb ik hier kunnen werken, nu zou ik hier ook graag werken met Limosa”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het feit of verzoeker in België relaties heeft die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Dit is niet het geval. Verzoeker betwist ook niet dat de relatie met zijn broer niet beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker erop wijst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn broer op legale wijze in België verblijft en dat verzoeker hem regelmatig komt opzoeken, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker op illegale wijze in België verblijft en dat de gemachtigde van de minister het belang van de immigratiecontrole mag laten doorwegen op een relatie die niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Verzoeker voert aan dat bij het bepalen van de omstandigheden eigen aan zijn geval geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij niet op illegale wijze op het grondgebied verbleef, maar hij een recht op verblijf had van maximum drie maanden.

Ingevolge verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, (Pb.L. 28 november 2018, afl. 303, 39) zijn Albanezen die houder zijn van een biometrisch paspoort, vrijgesteld van de visumplicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een paspoort, laat staan een biometrisch paspoort kon voorleggen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op twee jaar op grond van onjuiste feitelijke gegevens vaststelde dat *“(b)etrokkene (...) niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat er zich in de toekomst geen probleem van immigratiecontrole zal stellen omdat hij als Albanees over een recht op verblijf van maximum drie maanden beschikt. Verzoeker voert in dit verband ook nog aan dat de verwerende partij hem het recht op toegang en het verblijf op het grondgebied ontzegt en dat hierbij geen rekening werd gehouden met dit recht op verblijf. Verzoeker gaat er in zijn betoog echter volledig aan voorbij dat de visumvrijstelling enkel geldt voor Albanezen die beschikken over een biometrisch paspoort, wat hij blijkens het administratief dossier niet kon voorleggen. Dat de bestreden beslissing verzoeker het recht op toegang en verblijf op het grondgebied ontzegt raakt aan de essentie van wat een inreisverbod is, aldus heeft de gemachtigde deze omstandigheden wel degelijk in rekening gebracht.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET